NORAKSTS
Lieta Nr. A 42468008
A 00022-10/39

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rēzeknē 2010.gada 16.februārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis S.Linkevičs,

piedaloties pieteicējam *A.E.* ,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *A.E.* (pers. kods */personas kods/*) pieteikumu par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2008.gada 10.janvāra lēmuma Nr.79 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Administratīvajā rajona tiesā 2008.gada 30.janvārī saņemts *A.E.* (turpmāk – pieteicējs) pieteikums un ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2008.gada 5.februāra lēmumu ierosināta tiesvedība administratīvā pārkāpuma lietā par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – atbildētājs) 2008.gada 10.janvāra lēmuma Nr.79 (turpmāk – Lēmums) atcelšanu.

[2] No lietas materiāliem secināms, ka:

[2.1] 2007.gada 13.novembrī, plkst.11.25, Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības 2.bataljona jaunākais inspektors *G.K.* (turpmāk – policijas inspektors) pieteicējam noformēja administratīvā pārkāpuma protokolu PA 282909 par Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 245.1.punkta prasību neievērošanu, proti, par to, ka pieteicējs 2007.gada 13.novembrī, plkst.11.25, Rīgā, vadīja transportlīdzekli BMW M5, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Brīvības gatvi no Vairoga ielas puses Bērzaunes ielas virzienā, kuram stiklu pārklājumi neatbilst normatīvo aktu prasībām, t.i., priekšējo sānstiklu (priekšējo durvju stiklu) gaismas caurlaidība ir 14 %. Mērījums veikts ar mērierīci „TM 200" Nr.034178.

[2.2] 2007.gada 16.decembrī Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas priekšnieka vietnieks saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{24}panta divdesmito daļu, pieņēma lēmumu Nr.050/PA 282909 (turpmāk - Sākotnējais lēmums) par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības un naudas soda 60 latu apmērā uzlikšanu.

[2.3] Nepiekrītot Sākotnējam lēmuma pieteicējs iesniedza sūdzību atbildētājam.

[2.4] 2008.gada 10.janvārī atbildētājs ar Lēmumu atstāja negrozītu Sākotnējo lēmumu, bet pieteicēja sūdzību noraidīja.

[3] Uzskatot atbildētāja Lēmumu par nepamatotu, pieteicējs iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Savā pieteikumā pieteicējs nepiekrīt Lēmumam sekojošu motīvu dēļ.

[3.1] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 84.pantu administratīvais akts ir tiesisks, ja tas atbilst tiesību normām, bet prettiesisks – ja neatbilst tiesību normām.

[3.2] LAPK 149.[24] panta divdesmitajā daļā ir paredzēta administratīva atbildība par braukšanu ar automobili, kura stikli pārklāti ar pārklājumu, kas neatbilst normatīvo aktu prasībām.

CSN 245.1.punkts nosaka, ka aizliegts braukt ar transportlīdzekli, kas aprīkots ar priekšmetiem, stiklu pārklājumiem, aizkariem, žalūzijām u.tml., kas būtiski ierobežo redzamību transportlīdzekļa vadītājam tā tiešās redzamības zona. Attiecībā uz stiklu pārklājumiem par būtisku redzamības ierobežojumu transportlīdzekļa vadītāja redzamības zonā tiek uzskatīti stiklu pārklājumi, kas padara priekšējā stikla (vējstikla) gaismas caurlaidību mazāku par 75% vai priekšējo sānstiklu (priekšējo durvju stiklu) gaismas caurlaidību mazāku par 70%.

[3.3] Lietā pastāv strīds par to, vai ir ņemami vērā pierādījumi, kas iegūti, pārkāpjot LAPK un Administratīvā procesa likumā nostiprināto procesuālo kārtību attiecībā uz pierādījumu iegūšanu, pārkāpjot pieteicēja konstitucionālas tiesības uz īpašuma neaizskaramību, kuras ir nostiprinātas Latvijas Republikas Satversmes 96.pantā, kurš nosaka, ka ikvienam ir tiesības uz privātās dzīves, mājokļa (..) neaizskaramību.

[3.4] LAPK 252.pants nosaka, ka ir atļauta personas administratīva aizturēšana, personas un mantu apskate, kā arī mantu un dokumentu izņemšana, likumdošanas aktos paredzētos gadījumos, lai pārtrauktu administratīvo pārkāpumu, kad izlietoti citi ietekmēšanas līdzekļi, lai noteiktu pārkāpēja personu, lai sastādītu protokolu par administratīvo pārkāpumu, ja to nevar izdarīt uz vietas un ja protokola sastādīšana ir obligāta, lai nodrošinātu lietu savlaicīgu un pareizu izskatīšanu un izpildītu administratīvo pārkāpumu lietās pieņemtos lēmumus.

LAPK 254.panta pirmās daļas 1.punkts dod tiesības policijas darbiniekam administratīvā kārtā aizturēt personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ja neatļautās vietās tirgo alkoholiskos dzērienus, spirtu, ja organizē tirdzniecību neatļautās vietās, ja izdarīts sīkais huligānisms, ja notikusi ļaunprātīga nepakļaušanās policijas darbinieka vai zemessarga, kā arī karavīra likumīgajam rīkojumam vai prasībai, ja pārkāpta sapulču, gājienu un piketu organizēšanas vai norises kārtība, ja persona bez dibināta iemesla nav ieradusies pēc izziņas izdarītāja, prokurora, tiesneša vai tiesas aicinājuma, ja lietoti alkoholiski dzērieni sabiedriskās vietās vai ja persona parādījusies sabiedriskā vietā dzēruma stāvoklī, kas aizskar cilvēka cieņu un sabiedrisko tikumību, ja pārkāpti satiksmes noteikumi, medību, zvejas noteikumi, ja pārkāpti citi likumdošanas akti par dzīvnieku aizsardzību un izmantošanu, kā arī citos likumdošanas aktos tieši paredzētajos gadījumos.

Saskaņā ar LAPK 256.panta ceturto daļu transportlīdzekļa apskati var veikt tikai tad, kad transportlīdzeklis ir saistīts ar administratīvo pārkāpumu, par kuru saskaņā ar Administratīvo pārkāpumu kodeksu var piemērot administratīvā pārkāpuma priekšmeta vai izdarīšanas rīka konfiskāciju.

Valsts policijas pilnvarotas personas var veikt transportlīdzekļa apskati ar īpašnieka (vadītāja, turētāja) piekrišanu vai rajona (pilsētas) tiesas tiesneša lēmumu (LAPK 256.[1]panta piektā daļa).

Ņemot vērā LAPK 252.panta, 254.panta pirmās daļas 1.punkta un 256.[1]panta analīzi un to, ka administratīvajā lietā Nr.050/PA282909 nav tiesneša lēmuma par transportlīdzekļa apskati un transportlīdzekļa īpašnieks – pieteicējs nebija devis savu atļauju transportlīdzekļa apskatei, līdz ar to secināms, ka automašīnas apskate tika veikta prettiesiski, pārkāpjot policijas darbiniekam piešķirtās pilnvaras, tādējādi nepamatoti ierobežojot pieteicēja tiesības, un iegūtie pierādījumi ir atzīstami par nepieļaujamiem izmantošanai pierādīšanas procesā.

[3.5] Pārsūdzētajā lēmumā ir prettiesiska norāde, ka automašīnai netika veikta apskate, bet gan, logu stiklu gaismas caurlaidības mērīšana. Administratīvi procesuāla

darbība kā ,,logu stiklu gaismas caurlaidības mērīšana" nav atrodama ne LAPK, ne Administratīvā procesa likumā. Turklāt konkrētajā gadījumā mērierīce tiek izmantota, apskatot transportlīdzekļa stiklus, un nav saistīta ar attālinātu mērīšanu līdzīgi kā mērierīcēm, kuras izmanto nosakot automašīnas kustības ātrumu.

Policijas darbinieki par veikto transportlīdzekļa apskati nesastādīja nekāda veida apskates protokolu, taču apskates laikā izmantoja fotoaparātu, par kura izcelsmi nav nekādu ziņu un lietas materiālos nebija nekādu fotogrāfiju, kuras tika uzņemtas 2007.gada 13.novembra nelikumīgās apskates laikā.

[3.6] Vērtējot jautājumu par ierīces, ar kuru tika veikts mērījums, izmantošanas tiesiskumu pārsūdzētajā lēmumā atbildētāja kļūdaini atsaucas uz 2004.gada 29.aprīļa Ministru kabineta noteikumiem Nr.466 ,,Noteikumi par transportlīdzekļu valsts tehnisko apskati un tehnisko kontroli uz ceļiem", jo minētie noteikumi nosaka kārtību, kādā tiek veikta motociklu, triciklu, kvadriciklu, vieglo automobiļu, kravas automobiļu, autobusu, to piekabju un puspiekabju valsts tehniskā apskate un tehniskā kontrole uz ceļiem (minēto noteikumu 1.punkts), kuru veic transportlīdzekļu tehniskās kontroles inspektors (minēto noteikumu 3. un 4.punkts). Ministru kabineta ,,Noteikumi par transportlīdzekļu valsts tehnisko apskati un tehnisko kontroli uz ceļiem" nenosaka ierīču veidu un kārtību kā veicama automašīnas stiklu gaismas caurlaidība.

Par pamatu nevar kalpot pārsūdzētajā lēmumā minētais fakts, ka, lai konstatētu automašīnas stiklu gaismas caurlaidība, ir izsniegtas ierīces ,,TM 200". Nepietiek izdot ierīces automašīnas stiklu gaismas caurlaidības mērīšanai, bet jānorada normatīvā bāze, uz kuras pamata būs noteikts šo mērīšanas ierīču izmantošana.

Kritisku attieksmi pret veiktajiem mērījumiem, izraisa fakts, ka tajā laikā policijas darbinieki veica divus mērījumus, kuru rezultāti atšķīrās. Pirmo reizi 13% un otro reizi 14%. Nav arī nekāda veida informācijas par to, kāda būtu mēraparāta pieļaujamā kļūda un vai trešo reizi veiktais mērījums neparādītu pavisam citus datus.

Tāpat nav saprotami izmantotās mērierīces tehniskie radītāji, kā arī lietošanas specifika, kura varētu būt atkarīga no diennakts apgaismojuma, stiklu tīrības un no leņķa ar kādu tiek konstatēta gaismas caurlaidība stikliem.

Izanalizējot minēto, secināms, ka mērierīce TM 200 Nr.034178 nav sertificēta, mērījums ir apšaubāms, mērierīces izmantošana ir prettiesiska un nepieļaujama.

[3.7] Tiesību teorijā ir noteikts, ka tiesiskās attiecības starp valsti un privātpersonu ir publiskās attiecības un publiskās attiecībās darbojas tiesību princips – atļauts ir tas, kas ir noteikts ar likumu. Attiecīgi, ja nav tiesību normas, kura reglamentētu šāda veida ierīču izmantošanu, sertificēšanu, tad attiecīgi nav pamata tās arī izmantot, jo pretējā gadījumā tik pat efektīva būtu šāda veida apskates veikšana ,,ar aci" vai lukturīti. Bez tam izpildvara ir jāpakļauj likumības principa ievērošanai.

[3.8] CSN 245.1.punkts nosaka, ka aizliegts braukt ar transportlīdzekli, kas aprīkots ar priekšmetiem, stiklu pārklājumiem, aizkariem, žalūzijām u.tml., kas būtiski ierobežo redzamību transportlīdzekļa vadītājam tā tiešās redzamības zonā. Attiecībā uz stiklu pārklājumiem var būtisku redzamības ierobežojumu transportlīdzekļa vadītāja redzamības zonā, tādi ir stiklu pārklājumi, kas padara priekšējā stikla (vējstikla) gaismas caurlaidību mazāku par 75% vai priekšējo sānstiklu (priekšējo durvju stiklu) gaismas caurlaidību mazāku par 70%.

Stikla tonējums automašīnā, kāds tas arī nebūtu, neierobežoja redzamību transportlīdzekļa vadītājam tā tiešās redzamības zonā. CSN 245.1.punktā noteikto par būtisku redzamības ierobežojumu tiek uzskatīti stiklu pārklājumi [...] priekšējo sānstiklu gaismas caurlaidību mazāku par 70% , nevar uzskatīt par tiesību normu, kas prezumē, ka aizliegts lietot automašīnu ar priekšējiem stikliem, ar caurlaidību mazāku par 70%. Norma nav dispozitīva rakstura, bet arī pieļauj iespēju, ka priekšējos sānstiklus ar

gaismas caurlaidību mazāku par 70% var arī neuzskatīt par tādiem, kas ierobežo redzamību un šajā gadījumā minētā tiesību norma nav pietiekami skaidra, ir iespējamas dažādas tās interpretācijas un attiecīgi iestāde izdošanas izvēles administratīvā akta vietā uzskatīja, ka tai ir jāizdod obligātais administratīvais akts.

Personu pie administratīvās atbildības var saukt tikai par administratīvo pārkāpumu, kas ir izdarīts ar tiešu nodomu vai aiz neuzmanības un par pārkāpumu, kas tieši ir noteikts tiesību normā un pieprasa no personas noteiktu uzvedību vai arī atteikšanos no tās. Ikviens lēmums administratīvā pārkāpuma lietā, ar kuru personu sauc pie administratīvās atbildības, ir obligātais administratīvais akts, saskaņā ar soda neizbēgamības principu.

Savukārt, atbilstoši CSN 245.1.punkta konstrukcijai ir iespējams arī gadījums, ka stikli ar gaismas caurlaidību mazāku par 70% var arī neierobežot redzamību transportlīdzekļa vadītājam. Un konkrētajā gadījumā ir jāņem vērā arī objektīvs vērtējums par stikla pārklājumu, jo cik ir zināms no ārpuses viņš varētu traucēt redzamību automašīnas salonā, bet ne kādā veidā, tas netraucētu pašam transportlīdzekļa vadītājam. Un tad, vērtējot gan individuāli pašu stiklu tonējumu, gan arī transportlīdzekļa vadītāja redzes īpašības, ir jānonāk pie secinājuma, vai tas vadītājam traucē vai arī nē.

Absurds piemērs ir arī aizliegt stiklu pārklājumu ar gaismas caurlaidību mazāku par 70%, bet vienlaikus nekādā veidā nereaģēt uz saulesbriļļu lietošanas iespēju. Turklāt saulesbrillēm var būt gaismas caurlaidība pat līdz 100%. Attiecīgi, vadoties no minētās normas jēgas un mērķa, pastāv nepieciešamība konstatēt, vai esošais pārklājums traucē vadītājam vai arī nē. Nav skaidra arī metodika un veiktie pētījumi, kas nosaka tieši 70% robežu.

[3.9] Pieņemot lēmumu administratīvā lietā netika ņemts vērā Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 237.panīs, kas nosaka, ka „ *lietvedības uzdevumi administratīvo pārkāpumu lietās ir šādi: savlaicīgi, vispusīgi, pilnīgi un objektīvi noskaidrot katras lietas apstākļus, izlemt to stingrā saskaņā ar likumu, nodrošināt pieņemtā lēmuma izpildi, kā arī noskaidrot cēloņus un apstākļus, kas veicina administratīvo pārkāpumu izdarīšanu, novērst pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu ievērošanas garā un nostiprināt likumību ".*

[3.10] Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 244.pants nosaka, *„pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas".*

Netika ņemts vērā, ka tikai pareiza pierādījumu novērtēšana ļauj iestādei (amatpersonai) pareizi konstatēt lietā esošo faktiskos apstākļus, kam savukārt ir būtiska loma pareizas tiesību normas piemērošanā.

Pirmkārt, iestādei pierādījumi jāvērtē to kopumā, nevis izolēti, turklāt tie jāvērtē kopā ar pierādīšanas līdzekļiem.

Otrkārt, iestādei vienlaikus ir jāvērtē arī pierādījumu forma un saturs.

Treškārt, iestādei ir jānosaka pierādījumu nozīmība saistībā ar lietā nepieciešamajiem konstatētajiem apstākļiem un faktiem.

Ceturtkārt, iestādei ir jāņem vērā, ka lietā var pastāvēt gan tiešie, gan netiešie pierādījumi. Pierādījumus ir jāvērtē kopumā, neizolējot tos, jo vairāki netieši pierādījumi tikai kopumā sniedz pilnīgu izpratni par lietas faktiskajiem apstākļiem.

Iestādei ir pareizi un tiesiski jāizvērtē lietas materiālus nodibinot patiesību.

[3.11] Pieņemot lēmumu tika ignorēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 272.pants, kas nosaka, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, [..], kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

[4] Administratīvajā rajona tiesā 2008.gada 25.februārī saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums. Atbildētājs pieteikumu neatzīt, pamatojoties uz Lēmumā konstatētajiem lietas faktiskajiem apstākļiem un izteiktajiem apsvērumiem, papildus norādot sekojošus argumentus.

[4.1] Atbildētājs norāda, ka CSN 245.1.punkts nosaka, ka aizliegts braukt ar transportlīdzekli, kas aprīkots ar priekšmetiem, stiklu pārklājumiem, aizkariem, žalūzijām u.tml., kas būtiski ierobežo redzamību transportlīdzekļa vadītājam tā tiešās redzamības zonā. Attiecībā uz stiklu pārklājumiem par būtisku redzamības ierobežojumu transportlīdzekļa vadītāja redzamības zonā tiek uzskatīti stiklu pārklājumi, kas padara priekšējā stikla (vējstikla) gaismas caurlaidību mazāku par 75% vai priekšējo sānstiklu (priekšējo durvju stiklu) gaismas caurlaidību mazāku par 70%.

CSN 4.punkts nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda CSN un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības. Nekādas atkāpes no šiem noteikumiem nav paredzētas.

LAPK 149.^{24}panta 20.daļas sankcija par CSN 245.1.punkta prasību pārkāpumu, t.i., par braukšanu ar automobili, kura stikli pārklāti ar pārklājumu, kas neatbilst normatīvo aktu prasībām, paredz transportlīdzekļu vadītājiem uzliekt naudas sodu 60 LVL apmērā.

Respektīvi, lai iestātos LAPK 149.^{24}pa^{nta} 20.dalā paredzētā atbildība nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzeklis atradies kustībā un transportlīdzekļa stikli pārklāti ar pārklājumu, kas neatbilst normatīvo aktu prasībām (dotajā gadījumā tika konstatēts, ka transportlīdzekļa priekšējo sānstiklu (priekšējo durvju stiklu) gaismas caurlaidība ir 14,00 %).

Lietā nepastāv strīds par to, ka 2007.gada 13.novembrī, plkst. 11:25, transportlīdzeklis BMW M5, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, atradies kustībā Rīgā, pa Brīvības gatvi no Vairogu ielas puses Bērzaunes ielas virzienā.

Kā redzams no lietas materiāliem transportlīdzeklim BMW M5, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, priekšējo durvju stiklu gaismas caurlaidība ir 14,00 %.

[4.2] LAPK 256.^{1}panta piektajā daļā noteikts, ka publiski nepieejamas teritorijas vai telpas un tajās esošo priekšmetu, kā arī transportlīdzekļa apskati var izdarīt pilnvarotas Valsts policijas, Valsts robežsardzes iestāžu, Valsts ieņēmumu dienesta amatpersonas, bet normatīvajos aktos noteiktajos gadījumos - arī citu pilnvarotu institūciju amatpersonas ar īpašnieka (valdītāja, turētāja) piekrišanu vai rajona (pilsētas) tiesas tiesneša lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz amatpersonas pieteikumu un tam pievienotajiem materiāliem. Minētā norma nav attiecināma uz doto gadījumu, jo minētajā situācija netika veikta „apskate", bet gan „logu stiklu gaismas caurlaidības mērīšana".

[4.3] Attiecībā uz pieteicēja norādīto apstākli, ka minētajos gadījumā netiek ņemti vērā atbildību mīkstinošie apstākļi, RGPP KPP norāda, ka LAPK 32.panta pirmajā daļā noteikts, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. LAPK 149.^{24}panta 20.daļas sankcija, transportlīdzekļu vadītājiem nosaka, ka ir piemērojams konstants naudas sods 60 LVL apmērā, Cits alternatīvs soda mērs nav piemērojams. Līdz ar to minētajā gadījumā nav ņemami vērā atbildību pastiprinošie un atbildību mīkstinošie apstākļi.

Jāņem vērā arī apstāklis, ka gadījumos, kad transportlīdzekļu tiek aprīkoti ar stiklu pārklājums, kas neatbilst normatīvo aktu prasībām, pie minētajiem apstākļiem pastāv slikta caurskatāmība, kas nepārprotami var apdraudēt citu ceļu satiksmē esošo dalībnieku drošību.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu uzturēja pamatojoties uz pieteikumā minētajiem argumentiem, papildus norādot, ka galvenie argumenti, kuru dēļ būtu atceļams Lēmums ir:

- policijas darbinieki stiklu gaismas caurlaidības mērīšanai izmantoja neverificētu ierīci, kuras izmantošana nav paredzētā nevienā normatīvajā aktā;
- policijas darbinieki prettiesiski veica pieteicēja automašīnas apskati bez pieteicēja piekrišanas.

Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē neieradās, atsūtīja lūgumu atlikt lietas skatīšanu vai izskatīt lietu bez atbildētāja pārstāvja klātbūtnes. Tiesa, uzklausot pieteicēja viedokli, nolēma lietu skatīt bez atbildētāja pārstāvja klātbūtnes.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējot pieteicēja tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus kopsakarā ar lietas apstākļiem un lietā esošajiem pierādījumiem, secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] Lēmums, pamatojoties uz kuru pieteicējs sodīts saskaņā ar LAPK 149.^{24}panta divdesmito daļu, ir personai, konkrēti pieteicējam, nelabvēlīgs administratīvs akts.

Savukārt administratīvā akta, kurā uzlikts administratīvais sods, izdošana saistīta ar noteikta procesa, kas noteikts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā, ievērošanu.

[8] Ar lietas materiāliem tiesa konstatē turpmāk norādītos faktiskos apstākļus.

[8.1] 2007.gada 13.novembrī, plkst.11.25, Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas vienības 2.bataljona jaunākais inspektors pieteicējam noformēja administratīvā pārkāpuma protokolu PA 282909 par CSN 245.1.punkta prasību neievērošanu, proti, par to, ka pieteicējs 2007.gada 13.novembrī, plkst.11.25, Rīgā, vadīja transportlīdzekli BMW M5, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Brīvības gatvi no Vairoga ielas puses Bērzaunes ielas virzienā, kuram stiklu pārklājumi neatbilst normatīvo aktu prasībām, t.i., priekšējo sānstiklu (priekšējo durvju stiklu) gaismas caurlaidība ir 14 %. Mērījums veikts ar mērierīci „TM 200" Nr.034178.

Ar administratīvā pārkāpuma protokolu PA 282909 pieteicējs iepazinās un parakstīja to. Bija informēts par lietas izskatīšanas vietu, laiku un kārtību (lietas 39.lapa).

[8.2] 2007.gada 13.novembrī pieteicējs iesniedza paskaidrojumu par sastādīto administratīvā pārkāpuma protokolu, kurā norādīja, ka policijas darbinieki bez pieteicēja piekrišanas veica pieteicēja transportlīdzekļa BMW M5, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, apskati.

Mērījumus policijas darbinieki veica ar pieteicējam nezināmu ierīci. Pieteicējam nav informācijas par minētās ierīces sertificēšanu, kā arī nav zināmi normatīvie akti, kuri reglamentē minētās ierīces izmantošanu.

Līdz ar to pieteicējs uzskata, ka tādā veidā iegūtie pierādījumi nav pieļaujami (lietas 40.lapa).

[8.3] 2007.gada 16.novembrī tika pieņemts Sākotnējais lēmums (lietas 41.lapa).

[8.4] 2007.gada 10.decembra iesniegumā atbildētajam pieteicējs lūdz pārskatīt viņa administratīvā pārkāpuma lietu Nr.050/PA282909 un norāda, ka pārkāpums nav pierādīts (lietas 32. – 36. lapa).

[8.5] Policijas inspektors 2008.gada 4.janvāra ziņojumā norāda, ka 2007.gada 13.novembrī pildīja dienesta pienākumus kopā ar inspektoriem *U.J.*, *A.C.* un *J.P.* Rīgā, plkst. 11:25, protokolā norādītajā vietā tika apturēts transportlīdzeklis BMW M5, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, kuram acīmredzami priekšējie sānstikli (priekšējo durvju stikli) biji pārklāti ar tonējumu. Izmērot gaismas caurlaidību, tika konstatēts, ka priekšējo sānstiklu caurlaidība ir 14 %, kas neatbilst normatīvo aktu

prasībām. Par konstatēto pārkāpumu vadītājam *A.E.* tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols PA 282909 (lietas 45.lapa).

[8.6] 2008.gada 10.janvārī atbildētājs ar Lēmumu atstāja negrozītu Sākotnējo lēmumu, bet pieteicēja sūdzību noraidīja (lietas 11. – 16. lapa).

[9] Saskaņā ar LAPK 8.panta pirmo daļu persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā. Līdz ar to spriedumā LAPK normas, kas paredz atbildību par administratīvo pārkāpumu, ir izteiktas likuma redakcijā, kas bija spēkā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā.

[10] LAPK 272.pants nosaka, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Tiesa konstatē, ka lietā ir strīds par to, vai pieteicējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par administratīvā pārkāpuma protokolā konstatēto pārkāpumu, proti, vai pieteicējs vadīja transportlīdzekli, kura priekšējo sānu stiklu gaismas caurlaidība ir mazāka par 70 %.

Tādējādi, konkrētajā gadījumā tiesai ir jāpārbauda, vai pieteicēja darbībās ir konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas paredzēts LAPK 149.^{24}panta divdesmitajā daļā.

[11] Tiesa konstatē, ka pārsūdzētais Lēmums pamatots ar CSN 245.1.punktu un LAPK 149.^{24}panta divdesmito daļu.

CSN 245.1punkts nosaka, ka aizliegts braukt ar transportlīdzekli, kas aprīkots ar (..) stiklu pārklājumiem (..), kas būtiski ierobežo redzamību transportlīdzekļa vadītājam tā tiešās redzamības zonā.

Saskaņā ar LAPK 149.^{24}panta divdesmito daļu par braukšanu ar automobili, kura stikli pārklāti ar pārklājumu, kas neatbilst normatīvo aktu prasībām, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam 60 latu apmērā.

Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības atbilstoši minētajām tiesību normām, nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzekļa vadītājs ir braucis ar automobili, kura stikli pārklāti ar pārklājumu, kas neatbilst normatīvo aktu prasībām.

[12] No lietas materiāliem redzams, ka pieteicējs ir saukta pie administratīvās atbildības par CSN 245.1.punkta pārkāpumu, proti, par to, ka viņš ir braucis ar transportlīdzekli, kas aprīkots ar stiklu pārklājumu, kas būtiski ierobežo redzamību transportlīdzekļa vadītājam tā tiešās redzamības zonā.

Tiesa konstatē, ka šajā pašā CSN punktā ir dots skaidrojums par to, kādi stiklu pārklājumi ir uzskatāmi par būtiskiem redzamības ierobežojumiem transportlīdzekļa vadītāja redzamības zonā, proti, tādi ir stiklu pārklājumi, kas padara priekšējā stikla (vējstikla) gaismas caurlaidību mazāku par 75%, vai priekšējo sānstiklu (priekšējo durvju stiklu) gaismas caurlaidību mazāku par 70% .

Ceļu satiksmes likuma (turpmāk – CSL) 19.panta pirmajā daļā un 25.panta trešajā daļā ir noteikts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, un jārīkojas tā, lai neradītu satiksmei bīstamas vai satiksmi traucējošas situācijas un nenodarītu zaudējumus.

No minētās CSN 245.1.punkta normas kopsakarā ar Ceļu satiksmes likumā definēto mērķi ir secināms, ka likumdevējs ir vēlējies, lai satiksmes drošības labad transportlīdzekļa stiklu pārklājumi būtu tādi, kas netraucētu redzamību transportlīdzekļa vadītājam.

Turklāt šajā punktā normatīvā akta izdevējs arī ir definējis, kādi ir tie pārklājumi, kas būtiski ietekmē transportlīdzekļa vadītājam redzamību, proti, tie ir pārklājumi, kas padara priekšējā stikla (vējstikla) gaismas caurlaidību mazāku par 75%, vai priekšējo sānstiklu (priekšējo durvju stiklu) gaismas caurlaidību mazāku par 70%.

Kā izriet no lietas materiāliem, tad konkrētajā gadījumā pieteicēja vadītā transportlīdzekļa priekšējo sānstiklu gaismas caurlaidība ir konstatēta 14%, tātad gaismas caurlaidība ir mazāka par 70 %.

Līdz ar to tiesas ieskatā, nav pamatota pieteicēja norāde uz to, ka atsevišķi būtu jāvērtē, vai stiklu pārklājums, kas neatbilst norādītajiem normatīviem, tik tiešām arī būtiski traucē redzamību.

[13] LAPK 243.panta pirmajā daļā ir noteikts, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, savukārt šī panta otrajā daļā ir teikts, ka šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar administratīvā pārkāpuma vietas apskates protokolu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, citu personu paskaidrojumiem, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

No minētā izriet, ka pārkāpuma fiksēšanai ir iespējams pielietot dažādus tehniskos līdzekļus. Likumdevējs ar vārdiem u.tml. ir atstājis attiecīgo ierīču uzskaitījumu atklātu, proti, pārkāpuma fiksēšanai ir pieļaujams izmantot arī tādas tehniskās ierīces, kas tieši nav minētas likuma normā, bet ar kurām ir iespējams iegūt attiecīgus pierādījumus.

Tādējādi konkrētajā lietā kā pierādījumi ir vērtējami administratīvā pārkāpuma protokols, gaismas caurlaidības mēraparāta „TM200" Nr.034178 mērījums, kas fiksēts administratīvā pārkāpuma protokolā, pieteicēja apstrīdēšanas iesniegums, policijas inspektors dienesta ziņojums, atbildētāja Lēmums.

[14] Pieteicējs ir norādījis, ka pārbaude ir veikta ar aparatūru, kura nav paredzēta normatīvajos aktos, proti, pieteicējs uzskata, ka par pārbaudes pamatu nevar kalpot pārsūdzētajā lēmumā minētais fakts, ka, lai konstatētu automašīnas stiklu gaismas caurlaidība, ir izsniegtas ierīces ,,TM 200". Nepietiek izdot ierīces automašīnas stiklu gaismas caurlaidības mērīšanai, bet jānorada normatīvā bāze, uz kuras pamata būs noteikta šo mērīšanas ierīču izmantošana.

Minēto pieteicēja argumentu tiesa noraida kā nepamatotu, jo viena no atbildētajai likumā nostiprinātajām funkcijām ir piedalīties ceļu satiksmes uzraudzībā un veikt attiecīgu kontroli (Ceļu satiksmes likuma 41.panta pirmā daļa).

Tiesa konstatē, ka administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdī nav izdoti Ministru kabineta noteikumi vai citi normatīvie akti, kas regulētu prasības transportlīdzekļu logu stiklu gaismas caurlaidības mērierīcēm.

Taču, līdzīgi tam, kā tas atzīts tiesu judikatūrā attiecībā par transportlīdzekļu braukšanas ātruma kontroles mērierīcēm šis apstāklis nav pietiekams, lai atzītu, ka attiecīgo mērierīču izmantošana būtu nepieļaujama vai prettiesiska.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 15.panta divpadsmito daļu iestāde un tiesa nedrīkst atteikties piemērot tiesību normu, pamatojoties uz to, ka šī tiesību norma neparedz piemērošanas mehānismu, ka tas nav pilnīgs vai nav izdoti citi normatīvie akti, kas tuvāk regulētu attiecīgās tiesību normas piemērošanu.

Ceļu satiksmes likuma 41. panta pirmajā daļā ir noteikts, ka Ceļu satiksmi regulē un uzrauga policijas darbinieki un citas likumos un citos normatīvajos aktos tam pilnvarotas personas, proti, šī norma dod tiesības policijas darbiniekiem veikt attiecīgu kontroli, tai skaitā kontroli, kas saistīta ar CSN 245.1.punkta normas prasību ievērošanu. Šāds pienākums policijas darbiniekiem izriet arī no likuma „Par policiju" 10.panta pirmās daļas.

Saskaņā ar likuma „Par policiju" 10.panta pirmās daļas 6.punktu policijas kompetencē ir novērst un pārtraukt administratīvos pārkāpumus, noskaidrot vainīgos, savas kompetences ietvaros sastādīt protokolus, izskatīt lietas par šiem pārkāpumiem vai arī nodot tās izskatīšanai pēc pakļautības, savukārt, saskaņā ar 11.punktu – veikt satiksmes un satiksmes līdzekļu uzraudzību.

Šī likuma 12.panta pirmās daļas 20.punktā ir teikts, ka policijai ir tiesības apturēt transportlīdzekli un izdarīt tā apskati, ja ir pamats domāt, ka transportlīdzekļa vadītājs pārkāpis ceļu satiksmi reglamentējošo normatīvo aktu prasības.

No minētajām tiesību normām izriet policijas īpašās pilnvaras ceļu satiksmes drošības nodrošināšanā.

Turklāt, saskaņā ar LAPK 214.panta pirmo daļu Valsts policijas iestādes izskata LAPK 149.^{4}–149.^{33}pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu lietas, kas dod tiesības policijas darbiniekiem konstatēt iespējamos pārkāpumus.

Tādējādi Ceļu policijas pienākums ir kontrolēt CSN ievērošanu un sodīt pārkāpējus. Šiem pienākumiem ir obligāts raksturs, policija nevar atteikties tos pildīt. Ja ceļu policija Ministru kabineta attiecīgo noteikumu neesamības dēļ nevarētu izmantot šīs mērierīces un ja ar tām iegūtie mērījumi netiktu atzīti par tiesiski iegūtiem pierādījumiem, tas radītu situāciju, ka pārkāpējus nevarētu saukt pie administratīvās atbildības par LAPK 149.^{24}panta divdesmitajā daļā un CSN 245.1.punktā noteikto prasību neievērošanu. Šāda situācija tiesas ieskatā būtu pretrunā ar tiesību normu saprātīgas piemērošanas principu. Tā kā konkrētā rakstura administratīvie pārkāpumi ceļu satiksmē ir administratīvi sodāmi, policijas pienākums ir tos konstatēt ar visiem iespējamiem līdzekļiem, tai skaitā arī speciālām šim nolūkam paredzētām mērierīcēm.

Ņemot vērā iepriekš minēto likumā noteikto policijas kompetenci kontrolēt, lai tiktu ievērota satiksmes drošība, tiesa atzīst, ka atbildētājs, veicot attiecīgu pārbaudi un pieņemot Lēmumu, ir rīkojies savas kompetences ietvaros.

[15] Pieteicējs ir norādījis uz to, ka policijas darbinieki ir nelikumīgi, proti, neatbilstoši LAPK 252., 256. un 256.^{1} pantam, veikuši pieteicējam piederošā transportlīdzekļa apskati. Pieteicējs uzskata, ka policijas darbinieki transportlīdzekļa apskati varēja veikt tikai ar viņa piekrišanu vai ar tiesneša lēmumu, bet steidzamos gadījumos – ar prokurora piekrišanu.

Tiesas ieskatā ir jānošķir transporta līdzekļa apskate, kas minēta LAPK 256.^{1} pantā, kas saistīta ar transporta līdzeklī esošu priekšmetu vai pēdu meklēšanu un kas var būt traktējama kā iejaukšanās personas privātajā dzīvē, no transporta līdzekļa CSN noteikumos paredzēto tehnisko normatīvu atbilstības pārbaudes, kas nav uzskatāma par apskati minētā panta nozīmē, jo ir saistīta ar ceļu satiksmes drošības kontroles īpašo regulējumu, ko nosaka speciālie normatīvie akti – CSL un CSN.

Tiesa nevar piekrist pieteicēja viedoklim, jo, pirmkārt, likuma „Par policiju" 10. panta pirmās daļas 6. punktu policijas kompetencē ir novērst un pārtraukt administratīvos pārkāpumus, noskaidrot vainīgos, savas kompetences ietvaros sastādīt protokolus, izskatīt lietas par šiem pārkāpumiem vai arī nodot tās izskatīšanai pēc pakļautības, savukārt, saskaņā ar 11. punktu – veikt satiksmes un satiksmes līdzekļu uzraudzību. Šī likuma 12. panta pirmās daļas 18. punktā ir teikts, ka policijai ir tiesības apturēt transportlīdzekļus un izdarīt to apskati. No šiem normatīvajiem aktiem izriet

policijas īpašās pilnvaras ceļu satiksmes drošības nodrošināšanā. Otrkārt, saskaņā ar LAPK 214. panta pirmo daļu Valsts policijas iestādes izskata šā kodeksa 149.[4]–149.[33] pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu lietas, kas dod tiesības policijas darbiniekiem konstatēt iespējamos pārkāpumus.

Ņemot vērā iepriekš minēto likumā noteikto policijas kompetenci kontrolēt, lai tiktu ievērota satiksmes drošība, tiesa atzīst, ka atbildētāja, veicot attiecīgu pārbaudi un pieņemot lēmumu, ir rīkojusies savas kompetences ietvaros.

[16] LAPK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Arī saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo daļu tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopsakarā, tiesa nonāk pie secinājuma, ka pieteicēja vaina konstatētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pilnībā pierādīta.

No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka pieteicējs jau sākotnēji nepiekritis konstatētajam pārkāpumam, protokolu parakstīja, un iesniedza paskaidrojumu, kurā norādīja, ka policijas darbinieki bez pieteicēja piekrišanas veica pieteicēja transportlīdzekļa BMW M5, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, apskati un, ka mērījumus policijas darbinieki veica ar pieteicējam nezināmu ierīci. Pieteicējam nav informācijas par minētās ierīces sertificēšanu, kā arī nav zināmi normatīvie akti, kuri reglamentē minētās ierīces izmantošanu.

Uz minēto pieteicējs arī norādīja apstrīdēšanas iesniegumā un tiesā.

Konkrētajā gadījumā tiesas rīcībā nav neviena pierādījuma, kā arī pieteicējs uz tādiem nav norādījis, kas norādītu uz to, ka policijas inspektori būtu neobjektīvi vai nekompetenti pieteicēja administratīvā pārkāpuma konstatēšanā. Tiesa nekonstatē arī policijas inspektoru iepriekšēju saistību ar pieteicēju un līdz ar to vēlmi pieņemt pieteicējam nelabvēlīgu lēmumu.

Lietā nav konstatēti apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt policijas inspektoru objektivitāti, kā arī apstākļi, kas liecinātu, ka policijas inspektori ir tieši vai netieši ieinteresēti lietas iznākumā personīgu motīvu dēļ.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka ir konstatējama pieteicēja vaina konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

[17] Saskaņā ar LAPK 22.pantu administratīvais sods tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

LAPK 149.[24]panta divdesmitajā daļā noteikts sods, kas piemērojams par izdarīto pārkāpumu, proti, par šādu pārkāpumu piemērojams naudas sods 60 latu apmērā.

No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka pieteicējam par izdarīto pārkāpumu tika piemērots naudas sods 60 latu apmērā.

Tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā, likumdevējs, nosakot konkrētu soda apmēru, jau ir izvērtējis pārkāpuma samērīgumu un ir izdarījis lietderības apsvērumus, tādējādi lietderības apsvērumi šajā gadījumā atbildētājam vairs nebija jāizdara.

Līdz ar to tiesa noraida pieteicēja argumentu par to, ka atbildētājs, uzliekot sodu, nav ņēmis vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Tiesa identificē divus leģitīmus mērķus, kāpēc būtu jāpiemēro konkrēts sods. Pirmkārt, mērķis, kas vērsts tieši uz pārkāpēja personību – lai audzinātu to likuma

ievērošanas garā un atturētu viņu no tādām pat darbībām arī nākotnē, otrkārt, valsts un sabiedrības intereses, kas prasa no personas likumu ievērošanu vienlīdzīgi no visām personām.

Turklāt, ņemot vērā to, ka pieteicējs faktiski noliedz savu pārkāpumu, tiesa secina, ka persona neapzinās savu pārkāpumu.

[18] Tiesa, pamatojoties uz procesuālās ekonomijas principu, neanalizē pārējos lietas materiālos ietvertos Sūdzības iesniedzējas apsvērumus, jo tie nevar ietekmēt tiesas nolēmumu pēc būtības.

[19] Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka Lēmums par apstrīdēto administratīvo aktu pieņemts ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un atbilst materiālo tiesību normām, tāpēc tas atstājams spēkā.

Tādējādi tiesa atzīst, ka pieteicējs pamatoti sodīts par LAPK 149.^{24}panta divdesmitajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu, tāpēc atbildētāja Lēmums ir tiesisks un nav pamata tā atcelšanai, bet pieteicēja pieteikums noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, kā arī Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

A.E. pieteikumu noraidīt.

Atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2008.gada 10.janvāra lēmumu Nr.79 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr. PA 282909).

Spriedumu var pārsūdzēt divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rēzeknes tiesu namā.

Tiesnesis (paraksts) S.Linkevičs

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnesis _____ S.Linkevičs
Rēzeknē, 2010.gada 16.februārī.